

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST VI. SZERECSEN-UTCA 36. KEZIRATOKAT NEM KÜLDÜNK VISSZA. CSAK BÉRMENTES LEVELEKET FOGADUNK EL.

EGYETÉRTÉS

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. DALSHÁZ-UTCA 1. HIRDETÉSEKET ÉS NYILTÉRDE VÁLÓ KÖZLEMÉNYEKET FELVÉSZ A KIADÓHIVATAL.

Ártatlanul elítéltek kárpótlása.

Az osztrák képviselőház tegnapi ülésében nagyfontosságú törvényjavaslatot fogadott el, mely egy nagy társadalmi bajnak, ha nem is végleges megszüntetésére, de legalább üdvös orvoslására van hivatva.

Az osztrák képviselőház évek óta foglalkozik már ezzel a kérdéssel; az erre vonatkozó javaslat ezáltal nem először volt szönyegen, mert az urakká és a képviselőház között a javaslat adminisztratív részére nézve lényeges differenciák merültek föl.

A kérdés nem tisztán jogszáji kérdés, mert mélyen belenyúl a társadalmi életbe. Kétségtelen igazság az, hogy még az igazságszolgáltatás gyarló emberek kezében van, mindig előfordulnak tévedések és csalódások.

Hány siralmas tragédiának volt már okozója az emberek fölött törvényt író bírának jóhiszemű tévedése? Hányszor megtörtént már, hogy teljesen ártatlan emberek fölött kimondja az esküdtszék, vagy a törvényszék a bűnöket, mert a körülmények végzetes összetettségük miatt megalkotta a bűnösségnek nem csak valószínűségét, de látszólagos bizonyosságát is.

börtönből mindennapi imádságába belefoglalta a bírái ellen való könyörgést. Sokszor esztét veszítette, sokszor megvégső kétségbeesésében öngyilkossá lett. Vagy ha agyának ereje ellentállott az örjítő fájdalomnak, s lelkeinek bátorságával szembe tudott nézni a jövővel, melyben a reményességnek fénye világított, s egy szép napon megnyílt börtönének ajtajánál megjelentek azok, a kik megmérgezték életét, s azt mondták neki: „Kelj föl, szabad vagy, mert kiderült ártatlanságod!”

Hát miéle földi hatalom képes egy ártatlanul elítélt s ártatlanul szenvedett embert kárpótolni azért, a mit el kellett tennie? Rajta könyörtelenül valószínű be a nagy igazság: Summum jus, summa injuria. Nincsen, a kihez forduljon. Csak hitvány alalmazna-számba mehet az ő vesztésével szemben mindaz, a mit nyújthat neki akár az igazságszolgáltatás, akár a társadalom.

Hányszor megtörtént és hányszor megtörténhetik, hogy a földi igazságszolgáltatás jóhiszemű tévedése folytán bítón hal meg a teljesen ártatlan ember? Es ha azután kiderül ártatlansága, mivel kárpótolhatják akár az igazságszolgáltatás akár a társadalom a bítón kivégzett ember családját, özvegyét, gyermekét azért a lelki szenvedésért, mely elgyötörte őket s azért az anyagi kárért, mely koldussá tette az ártatlanul kivégzett ember hozzátartozóit?

De még ezt sem teszi meg nekik se az igazságszolgáltatás, se a társadalom! És hányszor megesik, hogy nem tévedés, nem jóhiszemű csalódás, hanem a bírák szándékos rosszakarata viszi bajba az embereket?

Minden ember érezheti a szükségét annak, hogy az ártatlanul elítélt, becsületében ok nélkül megbélyegzett, vagyonában megkárosított embernek kárpótlással tartozik az államhatalom legalább annyiban, a mennyiben kárpótlásra képességgel bír.

Nálunk Magyarországon, a hol a büntető jogszolgáltatásnak olyan szembetűnő fogyatkozásai vannak; a hol napirenden vannak az ártatlanul történt elítélések; a hol a büntető eljárás nehézsége folytán napirenden vannak az ártatlanul való hosszúra meghurcoltatások; kétszeresen érezhető szüksége annak, hogy az ártatlanul elítéltek anyagi kártérítésének igénye, törvényben megállapítsassék.

Budapest, február 16. A közgazdasági államosításra vonatkozó törvényjavaslatok egy része — mint a Pol. Corr. budapesti levelezője jelenti — elkészült. Az igazságügyminiszter, mint ugyanaz a forrás jelenti, a büntető perrendtartásra, a hagyaték eljárásra s az örökjogra vonatkozó törvényjavaslatot elkészítette s királyi jóváhagyás elé terjesztette.

A Csávolszky-Gajári-ügy.

Csávolszky Lajos, az Egyetértés felelős szerkesztője és Gajári Ödön, a Nemzet felelős szerkesztője közt ma délben történt meg a párbaj az ismert ügyből kifolyólag. A felek a huszárkaszárnya lovagló helyiségében — a párbajra kitűzött helyen — találkoztak. A segédek Csávolszky Lajos részéről Kisbárái Kiss Ferenc és Hentaller Lajos, Gajári Ödön részéről Bokross Elek és Tisza István voltak.

Felvetétt Budapest 1892. február 15-én a Gajári Ödön és Csávolszky Lajos urak közt felmerült becsületbeli ügyben. Jelenlevők alulírottak.

Kisbárái Kiss Ferenc és Hentaller Lajos urak, mint Csávolszky Lajos urak segédei, Gajári Ödön urtól, a Nemzet f. é. február hó 13-án megjelent esti lapjában Csávolszky Lajos urra vonatkozó sértevéseket lovagias elégtétellel kérik.

Tisza István és Bokross Elek urak, mint Gajári Ödön ur segédei, kijelentik, hogy felük a lovagias elégtételt megadni kész.

Kisbárái Kiss Ferenc és Hentaller Lajos urak bemutatják és /- alatt ide mellékelt eredetben a Sembery István ur, valamint Kégy József urak, mint Sembery István ügyvédjének nyilatkozatait, melyekben ezek kijelentik, hogy a Csávolszky Lajos ur vagyonosodására vonatkozólag a Magyarországi című lapban foglalt támadások Csávolszky Lajos ur ellen, teljesen legyél kapott valótlanok.

Konstatáljuk továbbá, hogy a tényállás ezen felderítése folytán azon ok, mely felüket visszatartotta volt attól, hogy Csávolszky Lajos urtól az ellene

használt sértő kifejezéseket elégtétellel kérjen. — megszűnő — felük is elégtételt kér Csávolszky Lajos urtól az Egyetértés február 13. és 14-iki számaiban megjelent, s felükre nézve sértő közleményekért.

Ennek folytán mindkét részről egyfelműleg elismerték, hogy a Csávolszky ur ellen felmerült, a Sembery-fele bírtok megszerzését illető vád, a most bemutatott bizonyítékok által megcáfoltatván, tárgytalanná vált; ellenben a felek által egymás ellenében kölcsönösen használt többi sértő kifejezéseket fegyveres elégtétellel adandó és az ügy elintézésénél mindkét fél sértett félnek tekintendő. A párbaj feltételeit illetőleg Csávolszky megbízottai fegyvereműl pisztolyt, és pedig egyszeri golyóváltást ajánlanak 25 lépés távolság, 5-5 lépés avance-joggal. Gajári ur megbízottai a párbaj ezen feltételeit elfogadják, azonban tekintettel a sértekes sulyos voltára, azt kívánják, hogy ha a golyóváltással egyik fél sem sérülne meg, a párbaj karddal, bandage nélkül, egyik fél harcoképtelenségéig folytatassék.

E proppozícióhoz, Csávolszky ur megbízottai, azon indokból, mivel nézetük szerint a pisztolyról, mint sulyosabb fegyverről kardra való átmenetelenkelye nincsen, és az egyszeri golyóváltás által is teljes elégtételadást látnak, hozzá nem járván, a két fél megbízottai azon kérdés eldöntésére:

Vajon a golyóváltás eredménytelensége esetén van-e helye annak, hogy a párbaj karddal folytatassék? fegyverbírószág alakításában egyeztek meg. A fegyverbírószág tagjai Csávolszky ur részéről br. Aczél Béla, Gajári ur részéről br. Vékritz Zsigmond urak jelöltetnek ki, kiknek feladata lesz egy általuk választandó harmadik tagnak előnévlete alatt a feleket kötelező határozatot hozni.

A hely és idő meghatározását a segédek a fegyverbírószág határozatának meghozatala utánra hagyják fenn.

Ezzel a jegyzőkönyv bezáratott és aláíratott. Bokross Elek. Kisbárái Kiss Ferenc. Tisza István. Hentaller Lajos.

Folytatott Budapest 1892. február 15-én este 7 órakor. A fentebbi jegyzőkönyv rendén alakított fegyverbírószág gróf Karolyi István ur előnévlete alatt határozatot hozott; mely /- alatt eredetiben ide mellékeltek.

Ezen határozat következtében az egyszeri golyóváltással megtartandó pisztolypárbajnál holnap február 16-án déli 12 órára, a helybeli lovassági lakatnyá lovardájába tüzetik ki a következő feltételek alatt:

- 1. Távolság 25 lépés; 6-6 lépés avance-joggal. 2. A pisztolyok választási sorshuzás dönti el. 3. Az advance és lővés ideje a feladástól számított 30 másodperc. 4. Ha az első lővés találat, a talált félnek újabb harmincz másodperc áll rendelkezésére, mely alatt arról a helyről lehet, hol a sebet kapta. 5. Ha egyik pisztoly sem sült el, az lövésnek számít; ha egyik pisztoly sem sült el, új töltés és új felállítás mellett újabb lövésnek lesz helye.

Bezáratott és aláíratott. Bokross Elek. Kisbárái Kiss Ferenc. Tisza István. Hentaller Lajos.

Egy hatalmas miniszter.

Ki nem ismeri Daudet Alfonz híres regényét, a „Nábob”-ot, s ha olvasta, ki nem emlékezik Mora herceg nagyuri alakjára? Hol van a kiválóságának, a lovagiasannak és a társadalmi finomságnak igazbíl megtestesítése, mint ez a Mora herceg. Előkelő az uja hegyéig; jóságos és leereszkedő az alacsonyabb rangúak iránt, telve gögös önértékeséggel az egyrangon levőkkel szemben, gyúnyos és fenhéjázó azok előtt, a kiket csak a trón emel följe; művészes abban, a hogy el és dolgozik, költő, a hogy öltözik és környezettel megvalóztatja; hü barátja és pártfogója barátainak; a böles mosolyával nézi el hibáikat és semmit sem felelő hálával jutalmazza ragaszkodásukat; az aszony megérkezéit, de akkor is nagy ur, a mikor e mámorának odaadja magát: megveti a költéséget, a mikor ez édes méregben válogat és büszkén ügyel minden formára, mely a csöcseléktől különválasztja. Minden élvét kimeríti meszerző életének s a mikor a szerelm, ez a legfőbb élv nem kínálkozik többé, egy charlatán beszorkány-konyhájához fordul és ölé méregből gyurt pillulával erőszakolja vissza az ifúságot. S a mikor végül ez az álom szövetség is magára hagyja reménytelen küzdelmével, akkor a bátrak módjára hal meg és a sajátjának egyetlen férfitőz nem méltó szava sem hagyja el ajkát. Ilyennek festi Daudet az ő Mora herceget. Ugy el az, mint egy felisten s egy hal meg, mint egy ókori hős. Ez a költő azt akarja, hogy e nem éppen példaszéru, de ragyogó és irigyléremelőt alakban Mora hercegre ismerjen minden olvasója.

Mindezeket az az érdekes esemény juttatja eszünkbe, hogy a második császárság e nagy híre jutott államférfianak íla közöttétek atyjának emlékiratait. A közhírtól évtizedek nem törülhették el Mora herceg emléket, a minthogy nem válhatik ismeretlenné oly hamar az a név, melynek elsőrangú, majdnem döntő szerep jutott az újkor utolsó nagyszabású eseményében. Azt ma már nem vitatja senki, hogy Mora herceg volt a napoleoni államiság értelmi szerzője. Ö volt az, a ki a teremt megcsinálta; ő verbuválta a czinkosokat, mint belügyminiszter; ő gondoskodott a megvalósítás legfontosabb részéről, nevezetesen a nemzetgyűlés szétbontatásáról, a képviselők elfogatásáról, Páris leigázásáról. Ö szervezte mindent s a mikor a császárság megszűnt, ő volt az új korszak erköl-

eseinek megtestesülése. Örült módjára játszott a tözsdén és kufarkodott az állam titkaival. Kétkézzel kapott a megvesztegetések után és az volt előtte a fő, hogy az ország minél nagyobb legyen. Megízeltette a mexikói háborút, mert sápot csinálhatott belőle egy élhetetlen zug-financier, a hírhedt Jecker segítségével. Es azt a sok milliót, melyet ily módon összeharcolt, léha asszonyok társaságában tekoztolta el. Ötvennégy éves volt, a mikor meghalt, mert nagyon mohón kívánta vissza a második ifjúságot, melyet a sokféle arzenikum- és foszfor-keverék nem adhatott meg neki.

Ezek után méltán esodálkozásba ejtheti azokat, a kik a francia nép jellemét nem ismerik, hogy Mora herceg emléket a rokonszenv egy nemevel örözik meg honfitársai és jóakaró elméssel beszélnek egyéniségéről, tetetéről. Es ezek meg csak nem is a császárság hívei. Az imperialisták, azok valóságos istenitők őt és szentül meg vannak győződve róla, hogy nem lett volna Sedan és most egy IV. Napoleon úna a francziák császári trónusán, ha Mora nem hal meg időnkelőtte. De ne szöjünk ezekről, forduljunk az államiság körlehetetlen ellenségei felé, a kik Napoleon nevé megmanapság sem veszik ajkakra fogesikorgatás nélkül. A gyűlölet szenvedélyével beszélnek az államiság minden szereplőjéről, de Mora hercegnek mindebből alig jut ki egyéb a rosszaság félig elfojtott szavánál. Még Hugo Viktor is, a ki csak tudott gyűlölni, esodálatos kímélettel bánik veie. „Napoleon le petit” című könyvében felszabálja háromszáz lapra terjedő dübörgését, hogy elmondja egy adomát, mely majdnem rokonszenvet ébreszt Mora iránt.

Vajon mi lehet az, a mi ez emberrel szemben a legszörűbb bírák itéletét is megvesztegeti? Bizonyára nem más, mint társadalmi erényei. Mora herceg előkelő, szellemes és hidegvérű ember volt — valóságos ideálja a finom izlésű szalon-embernek. Csodálkozunk ezen? Hát közvetlen közelségünkben nem ismerünk-e a rangbeli előkelőség ehhez hasonló kultuszára? Pedig nem lehetne mondani, hogy minden fölszínen uszó grandseigneur a szellemi kvalifikációjánál oly magas fokával díszkedhetnének, mint a francziák e kiváltsága.

Mora herceg a maga feje után indult s nem hódolt semmi divatnak. Ö volt az, a ki divatot csinált s megvetett minden hagyományt. Igazi kenyur létre nem volt egy epepet sem romantikus, például amolyan Hugo Viktor-féle hős, a ki bő koponygbe burkolódik s kezét a tör markolatán tartja. Megvetette a kothurnust. Leereszkedő

gonosztevő volt. Nem magasroptú alexandrinusokban szeggett meg törvényt és jogot, hanem egészen a maga uri szójárával. Barátságosan, lekötelező mosolyal fogadta látogatóit, kikiséri egészen az aigig, odanyújtotta neki az ujajabegét és egészen utóljára így szól hozzá: „Egyebek közt . . . hm, egy kissé el kell, hogy küldjem Cayennebe. Higgye el, tisztelt uram, hogy vég nélkül sajátom. Különbben is, on sokkal szellemesebb ember, semhogy meg ne értené helyzetemet. . . .”

Es ezután, hogy behalmozott holttestét az örökporba zárták, megújítja emléket a saját fia, kiadván az emléket levelezést, melyből kitűnik, hogy az akkori Morny gróf már 1856-ban, tehát közvetlenül a krmi háború után halálozott bajnoka volt a francia-orosz szövetségnek. Vajon nem untig elegendő ez, hogy megállapítsa nagyságát a mostani Franciaország szemében? Az államiság után az volt Mornynek legfőbb óhajátja, hogy Oroszország ismerje el az új császárságot. Miklós cár nem mutatótt erre semmi hajlandóságot s ez volt az, mely III. Napoleon az angol szövetség karjaiba vezette s a krmi háborút előidézte. Mornynek mindez nem volt inyére, mert is akadályozta volna, de befoiyása gyöngének bizonyult. Oroszország mindenesetre hálás volt ez érzelmeiket és Gorcsikov herceg, II. Sándor, az új czár későbbi külügyminisztere, a ki most kétségtelenül orosz nagykövet volt, bizalmas leveletst kezdett vele, a melyben a két augur a béke utait és feltételeit mérlegeltte. Morny közölte Gorcsikovval, hogy Anglia legalább korlátozásat fogjakövetelni annak a haderejnek, melyet Oroszország a Fekete-tengeren tart. Gorcsikov azt felelte, hogy nem nézelen volt. Azt monddta, hogy kár volna el nem fogadni ezt az ajánlatot. „Nem eszt eszt az — így szöjt — hogy ily természetű feltételek szerződésbe foglalnak. De meddig tartottok meg? Nehány év és elfelejtik, nem respéktálják az efféle megállapodásokat.”

Gorcsikov nem lett volna diplomata, ha rögtön meg nem szereti és nem esodálja szövetségését. Mikor visszahívták Oroszországba, az volt az első kívánsága, hogy Morny küldje Napoleon Pétervárra első nagykövetnek. Napoleonnak nem volt sietősébe dolga, mint az, hogy e kívánságnak megfeleljen. Morny a legnagyobb elragadtatással ir aról a fényes kintetéséről, melylyel a pétervári udvar és társaság fogadta. Ferenc József osztrák császár egy igen nagy urat, Esterházy herceget küldötte koronázási követnek Pétervárra. Neki elsőb-

sége lett volna Mornyval szemben, de az a baleset érte, hogy a mikor kihallgatást akart kérni a czárnál, észrevette, hogy megbízólevelét Bécsben fejejtette. „Franciaország nagykövete” — írja Morny diadalmasan — „elsőbbséget kapott Ausztria nagykövete fölött.”

Morny közvetlenül Napoleonhoz intézi bizalmas természetű leveleit. E levelek hangja a lehető legmulatságosabb. A megszólítás így hangzik: „Jó eszászúrom”, vagy így: „Kedves eszászúrom”, a befejezés pedig: „Ölelem teljes szívemből”, vagy: „Számolom, kedves eszászúrom, egész és tiszteletteljes odaadásomra.”

Az első adományciklónk egyikén rendkívül jellemző s reánk néző különösen érdekes beszélgetés folyt Morny és II. Sándor czár között. Morny, a kinek különben sem volt sok erzeke a tiszteletadás iránt, és most a győztes képviselője volt a legyőzöttnek, a lehető legzsetlenebb módonban így szöjt a czárhoz: „Atya ur, Miklós császár, 1830 óta megvetéssel bánf Franciaországgal. Nem volt öle politikus eljárás és hállatásig volt azért az oriai szölgálatért, melyet Napoleon császár tett az egész világnak, hogy olyan érzelmeket nyilváníttól világnak, hogy olyan nagy király iránt. Nagy-császár iránt, mint Lajos Filöp király iránt. Nagy-császár joga, egy egész nép választása, az oriai érdemek, melyeket magának szerzett, többet lehet volna, hogy nyomjanak a mérlegben, mint egy jarmabírdés.”

den képzelhető gonosz szándékokat tulajdonit önöknek.”

Mornynek nem sok fáradságba kerül meggyőzni róla II. Sándor czárt, hogy Franciaországnak nincsenek gonosz szándékai. Aztán így folytatja: „Ha panaszai vannak Ausztria és Angolország ellen, bízzék mibenünk. Ha europai kérdés merül fel jövőre, a francziák eszászárjával kellene megegyezése jutnia. Közéledjenek egymáshoz és eszaká-hamar találkozzon fognak.”

„Szavamat adom önnek,” felelte a czár melegen, „hogy tökéletesen kész vagyok erre.”

Az orosz-francia szövetség elvben megkötöttét, Morny nagy diadalmasan tette meg arról a jelentést és jóelő ábrándoknak adta oda magát azokról a hódításokról, melyekkel Franciaország — muszka szövetségeseinek jóváhólt — majd megerőböltja területét. De Párisban nem esztottak érzelmeik és csak továbbra is ragaszkodott az angol szövetséghez. Morny átálta, hogy ily körülmények közt ferde helyetbe jut az orosz udvarnál és maga kérte visszahívását, a mi 1857. évi július havában meg is történt, minután tizenegy hónapig volt Franciaország nagykövete Péterváron.

Az a legesodálatosabb ebben a dologban, hogy Morny fia e levelek közzétételével szolgálatot velt tenni atya emlékezetének.

Alter.

BÜNBÁNAT.

— FRANCZIA REGÉNY. — 36 Lorain abbé ridég, csaknem kegyetlen tekintettel nézett rá. — Akkor hát, mondá szárazon, — mi haszna van a bűnbánatnak? . . . — Nem magamra gondolok, nem, higgye meg . . . Hanem gré! Hogyan? . . . O, ki egyetlen rossz gondolatot sem veltet magának a szemére, ő, ki szomorú életében annyit szenvedett már, ő, a kinek én visszánéhahtam véltém a boldogságot, ő, az ártatlan, együtt bűnhődjék velem, miattam, ugy, mint én, az én bűnömért, a melyről neki tudomása sincs! . . . Ö szenvedjen azért a rossztért, a mit én tettem, s talán még jobban is szenvedjen, mint én? . . . Es őn ezt igazságtételnek nevezi! . . . Lorain abbé megindultnak létszott. — Hajh! mondá szelidebben, — ez a bűn végzettsége — azt talán legsúlyosabb fenyegetés is — hogy egész sorát vonja maga után az olyan halálosoknak, melyekben a vétekesek és az ártatlanok együtt szenvednek . . . Az isten megmondotta:

SZÍNHÁZ ÉS MŰVESZET.

A kis molnár, Szojanovics egy sikert aratott operetjének előadását...

A múzeum számára vásárolt képek. A közoktatási miniszter Gerhardt Alajos, volt fővárosi főtisztviselő...

Opera Kolozsváron. A kolozsvári nemzeti színházban a legközelebb két hónapot arra fordítják...

Vendégzereplések a vidéken. Komáromi Mariska tegnapelőtt bucsuzott el a szegedi től a Vereshabuban...

Budapesti filharmoniai társaság, mint nemzeti érdeket, a májusban tartandó bécsi nemzetközi zenei kiállításra...

A végveszély helyett. Márkus Emília asszony betegsége miatt, holnap, szerdán, a nemzeti színházban az 'Utolsó szerelem' című darabot adják.

K. Szepényi Juliska, a népszínház primadonnája, most Szegeden vendégszerepel. Tegnap este lépett föl először a Szepe Helénában...

Reo Susanne és Louis, zongoraművész páros. február 17-én este 7 órakor Fuchs Vándor Marietta asszony operatársaság közreműködésével hangversenyt rendez...

FŐVÁROSI ÜGYEK.

Zónaidő a fővárosban. Gerlóczy Károly helyettes polgármester Sober Albert bizottsági tag interpellációja alkalmával...

Az V. ker. kath. főgimnázium igazgatója, dr. Corzán A. Gábor tegnapelőtt a tanári kar és a tanulóknak 25-ik évét...

A magyar vöröskereszt-egylet egészségügyi tanácsának alelnökéül az elhunyt dr. Lumniczner Sándor egyetemi tanár helyébe dr. Janny Gyula Erzsébet-kórházi igazgató választották meg.

EGYLETEK, TÁRSULATOK.

Az Emeke főhivása pályázatra. A gróf Kun Kocsárd alapítványából a m. kir. földművelési miniszter és az E. M. K. E. létesített algyógyó gróf Kun Kocsárd székely földművelésügyi folyó évi április 1-én megnyitják.

Oláh karok helyett a gyűlés. Hartmann Márton borbélyesed a múlt évben két revolverrel megsebesítette Neuberger Johannát...

Levegőt árak csökkentése. Herzfeld Ignác kereskedő dr. Reichenfeld ügyvéd egy nagykereskedő kérelmére a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A Pfúcs-féle milliós sziklások dolgaiban a pesti haza első takarékpénztára által kivált iránban a prágai sziklások által...

Tolatói regény a sajtóhátról elöntött. Schreiber Mórna a felesége ellen elkövetett büntetőügy, a melyben Tolatóinak a Kreutzer szonata című regénye is játszott.

MULATSÁGOK.

A hírlapírók bálja. A rendezőbizottság ma felülvizsgálta az előző évi mulatságok (váciz) utáni számlát...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A mulatságok. A rendezőbizottság ma felülvizsgálta az előző évi mulatságok (váciz) utáni számlát...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

A rendezőbizottság ma este a vendégzereplések alkalmával a múlt év tavaszán 1900 forint értékű portékát foglalt le...

HÁZASSÁG.

Eljegyzés. Tauber Gyula vasuti tisztviselő eljegyezte Gróf Margitot, gróf Ignác a kassa-oderbergi vasuti főfelügyelő leányát.

Bakó Gyula és leánya. A magyar leányok között a legelőkelőbbek között...

Eljegyzés. Tauber Gyula vasuti tisztviselő eljegyezte Gróf Margitot, gróf Ignác a kassa-oderbergi vasuti főfelügyelő leányát.

Bakó Gyula és leánya. A magyar leányok között a legelőkelőbbek között...

Eljegyzés. Tauber Gyula vasuti tisztviselő eljegyezte Gróf Margitot, gróf Ignác a kassa-oderbergi vasuti főfelügyelő leányát.

Bakó Gyula és leánya. A magyar leányok között a legelőkelőbbek között...

Eljegyzés. Tauber Gyula vasuti tisztviselő eljegyezte Gróf Margitot, gróf Ignác a kassa-oderbergi vasuti főfelügyelő leányát.

Bakó Gyula és leánya. A magyar leányok között a legelőkelőbbek között...

Eljegyzés. Tauber Gyula vasuti tisztviselő eljegyezte Gróf Margitot, gróf Ignác a kassa-oderbergi vasuti főfelügyelő leányát.

GYÁSZROVAT.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

Jobaházi bíró Döry Lajos nyugalmazott honvédtörzstestvére és fivérének, 68 éves korában Abházsiában meghalt.

mege f...
nától m...
illette f...
rend lov...
reggeli é...
gának 4...
elhunyt...
16-án, n...
beszente...
nyugalom...
zatok A...
az ezek...
höz 14...
Döry L...
Abházsi...
ma tem...
táborna...
magyar...
szel f...
miniszte...
Köve...
3/4 órá...
háznál...
gyászsz...
gerze, a...
töbe, a...
dött, az...
nagy k...

